

Probleme în parc

Hunter a inspirat adânc. „Nu spun acele cuvinte.”

Diana Evelyn Nielson

(Bazat pe o întâmplare adevărată)

Această întâmplare a avut loc în S.U.A.

Hunter alerga prin parc împreună cu prietenii lui. Zâmbea când simțea vântul trecând pe lângă el. Se simțea atât de rapid și ușor!

Kyle a atins gardul primul. „Am câștigat!”, a strigat el.

Hunter a ajuns la gard câteva clipe mai târziu. „Nu este corect! Ai plecat primul.”

„Da”, a spus Miguel. „Să ne întrecem până la copac!”

Hunter a început să alerge din nou. De data aceasta, el a atins primul copacul. Dar Miguel era chiar în spatele lui.

„Am câștigat!”, a spus Miguel.

„Nu, Hunter a câștigat”, a spus Piper.

„Da”, a spus Kyle.

Miguel și-a încrucișat brațele.

Apoi, a spus un cuvânt urât.

Ceilalți copii au râs. Miguel a spus din nou cuvântul și ei au râs din nou.

Hunter s-a întristat. Știa că nu era bine să spună acel cuvânt. Dar nu dorea să fie tachinat. Nu a spus nimic.

Piper a spus un alt cuvânt rău. Apoi, Kyle a mai spus un altul.

„Acum spune și tu unul, Hunter”, a spus Kyle.

„Da, hai!”, a spus Miguel. „Spune o nouă înjurătură!”

Hunter a inspirat adânc. „Nu spun acele cuvinte.”

„Nu-ți va face rău să spui un cuvânt”, a spus Kyle.

„Nu vreau”, a spus Hunter.

„Ție frică?”, a râs Miguel.

Hunter își simțea fața fierbinte. „Mă voi duce să mă joc în altă parte.”

Restul copiilor au continuat să râdă și să spună cuvinte urâte. Hunter dorea să plece. Acum, parcul nu mai părea distractiv. „Ne vedem mai târziu”, a mormăit el.

Hunter și-a pus mâinile în buzunar și a trecut încet pe lângă toți ceilalți copii. Nu se mai simțea rapid și ușor. Se simțea împovărat.

I-a găsit pe mama și pe tata stând pe o bancă. Tata și-a lăsat cartea. „Ești bine?”

Hunter a dat din umeri. „Au început să spună cuvinte urâte. Nu am vrut să fac aceasta, așa că am plecat.”

Mama a zâmbit. „Ai avut curaj.”

„Suntem mândri de tine”, a spus tatăl. „Este greu să facem alegeri bune când oamenii din jurul nostru nu le fac.”

Hunter a oftat. Era bucuros că a făcut alegerea corectă, dar tot nu se simțea bine.

„Vrei să mergem acasă?”, a întrebat mama.

Hunter s-a gândit la aceasta. „Încă nu”, a spus el. S-a uitat la un alt grup de copii jucându-se la tiroliană. „Mă voi duce acolo.”

În timp ce Hunter mergea într-acolo, unul dintre băieți i-a făcut cu mâna. „Bună, eu sunt David.”

„Sunt Hunter. Pot să sar cu tine?”

„Desigur!”

Hunter a pornit pe tiroliană și a simțit cum vântul trece rapid pe lângă el. În timp ce se juca cu David și ceilalți, s-a simțit din nou rapid și ușor. Făcuse ce era drept, chiar dacă fusese greu. Era bucuros că făcuse o alegere bună. ●

Pentru a învăța mai multe despre a face alegeri bune, citești secțiunea Standardele mele privind Evanghelia la sfârșitul exemplarului vostru din *Îndrumarul pentru copii*.